

โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล กับการได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

สุรีย์ กาญจนวงศ์*, ไพศาล จันทรงษ์**, ชีษณุพงศ์ ทองพวง***, ปภากร สุวรรณธาดา***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับการได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ผู้บริหารระดับต่างๆ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทยที่เป็นสมาชิกสมาคมสถาบันการศึกษาเอกชน 68 แห่ง จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและการได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.964 0.958 และ 0.947 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง พบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .86 การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .87 การจัดการเชิงกลยุทธ์ไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนโดยผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .75 ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงควรกำหนดแผนกลยุทธ์เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารสถาบันทุกๆ ด้านเพื่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : การจัดการเชิงกลยุทธ์, การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล, ความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน, สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

* รองศาสตราจารย์ คณะสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยคริสเตียน

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยคริสเตียน

*** อาจารย์ประจำ คณะสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยคริสเตียน

Corresponding author, email: thongpuang_n@hotmail.com, Tel. 083-0652699

Received : December 2, 2019; Revised : March 3, 2020; Accepted : March 5, 2020

The Causal Relationship Model between Strategic Management Digital Technology Management and Sustainable Competitive Advantage of Private Higher Education Institutions in Thailand

Suree Kanjanawong,* Phaisarn Jantarungsri,** Chisanupong Thongpuang,*** Pabthagorn uvarnadhada***

Abstract

The objectives of this study were to analyze the causal relationship model among strategic management, digital technology management, and sustainable competitive advantage of private higher-educational institutes in Thailand. Two hundred and sixty samples from any level of academic affair administrators in sixty-eight private higher-educational institutes which are members of Sixty-eight private higher Education Institutions of Thailand were selected. Questionnaire was used as a research tool for data collection. Five-levels rating scales were applied for responses. Reliability of strategic management, digital technology management, and sustainable competitive advantage questionnaires were showed with Cronbach's alpha coefficient (α) = 0.964, 0.958 and 0.947 respectively.

The results from structural equation model analysis revealed that strategic management had direct effect on digital technology management significantly at $\alpha=.05$ (path coefficient=.86), digital technology management had direct effect on sustainable competitive advantage significantly at $\alpha=.05$ (path coefficient=.87), strategic management had no direct effect on sustainable competitive advantage significantly ($p>.05$) but had indirect effect through digital technology management at $\alpha=.05$ (path coefficient=.75), Thus, it would be recommended that the private higher-educational institutes should formulate digital technology strategic plan for all aspects of institutional management for sustainable competitive advantage.

Keywords : Strategic Management, Digital Technology Management, Sustainable Competitive Advantage, Private Higher Education Institutions in Thailand

* Assoc. Prof., Faculty of Multidisciplinary, Christian University of Thailand

** Asst. Prof., Faculty of Multidisciplinary, Christian University of Thailand

*** Instructor, Faculty of Multidisciplinary, Christian University of Thailand

Corresponding author, email: thongpuang_n@hotmail.com, Tel. 083-0652699

Received : December 2, 2019; **Revised :** March 3, 2020; **Accepted :** March 5, 2020

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การเปลี่ยนแปลงในสังคมโลกปัจจุบันเป็นไปอย่างรวดเร็ว การพัฒนาทางเทคโนโลยีดิจิทัลทำให้มีการสื่อสารอย่างไร้พรมแดน ในส่วนของการศึกษาทั่วโลกต่างมีการปรับตัวในการเผชิญกับพลวัตแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ในภูมิภาคเอเชีย ปลายปี 2558 จำนวน 10 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วย กัมพูชา ไทย บรูไน เมียนมาร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ลาว เวียดนาม สิงคโปร์และอินโดนีเซียได้ผนึกกำลังรวมเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN COMMUNITY) ประกอบด้วย 3 เสาหลัก ได้แก่ ประชาคมเมือง-ความมั่นคงอาเซียน(ASEAN Political Security Community: AOSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC) โดยอาศัยกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) เป็นกลไกสำคัญในการปฏิรูปองค์การเกิดขึ้นของประชาคมอาเซียน แผนการขับเคลื่อนระบบการศึกษาเป็นแผนงานหนึ่งที่ปรากฏในประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนเพื่อขับเคลื่อนระบบการศึกษาให้ทัดเทียมกับประเทศในอาเซียนด้วยกันและทัดเทียมกับประเทศที่พัฒนาแล้ว (กิตติพร เนาว์สุวรรณ และชัยรัตน์ จุสปาโล, 2557)

สำหรับประเทศไทย การประกาศนโยบาย ประเทศไทย 4.0 ทำให้เกิดการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านต่างๆ รวมทั้งการปฏิรูปการศึกษาเพื่อปรับปรุง จัดระบบ ปรับทิศทางและสร้างหนทางพัฒนาประเทศสามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามรูปแบบใหม่ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในคริสต์ศตวรรษที่ 21 ปัจจุบันมีการแข่งขันทางการศึกษาที่รุนแรง สถาบันการศึกษาจึงเน้นการใช้องค์ความรู้ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์แทนการเน้นทรัพยากรพื้นฐานเพื่อ “สร้างมูลค่า” แทนที่จะเป็นแค่ “เพิ่มมูลค่า” (พิมพ์เขียว Thailand 4.0 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน, 2560)

จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วโลก การศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการสร้างบัณฑิตที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสังคมยุคใหม่ได้ แต่ปัจจุบันมีการเพิ่มขึ้นของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก จากรายงานสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดของคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการมีสถาบันอุดมศึกษา 157 แห่ง แบ่งเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 23 แห่ง มหาวิทยาลัยของรัฐ 12 แห่ง มหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่ง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 แห่ง และมหาวิทยาลัยเอกชน 75 แห่ง นอกจากนี้ยังมีสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก ขณะที่จำนวนนักเรียนที่จะเข้าสู่ระบบมหาวิทยาลัยไม่ได้เพิ่มขึ้นตามสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของมหาวิทยาลัย ดังนั้นการแข่งขันทางการศึกษาจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา, 2561)

จากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาดังกล่าว การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนจึงได้รับความสนใจจากผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษามากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจำเป็นต้องดำเนินงานในลักษณะเดียวกับบริษัทเอกชนที่ดำเนินกิจการในเชิงธุรกิจ ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนโดย (1) ต้องปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงตามแนวโน้มและสถานการณ์ภายนอกเกี่ยวกับสมรรถนะและทรัพยากรภายในสถาบันอย่างต่อเนื่อง และ (2) การกำหนดกลยุทธ์ การนำกลยุทธ์ไปใช้รวมทั้งการประเมินกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่ความได้เปรียบจากปัจจัยเหล่านั้น (David & David, 2015) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sriwidadi, Arief, Prabowo & Muqarrabin (2016) ที่สรุปว่า ปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนก็คือ การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ของสถาบันอุดมศึกษา

ความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ซึ่งเป็นกระบวนการคิดวิเคราะห์ และการตัดสินใจโดยมุ่งเน้นหรือผลักดันให้การทำงานบรรลุเป้าหมายขององค์กร การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์จำเป็นต้องวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก เพื่อกำหนดกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital economy) ในขณะเดียวกันต้องบริหาร

จัดการทรัพยากรที่เกี่ยวข้องให้รองรับเทคโนโลยีดิจิทัลที่กำลังเกิดขึ้น โดยองค์กรจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์เชิงนวัตกรรมในการบริหารจัดการเพื่อสร้างรายได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน (Hitt, Iremen, and Hoskisson, 2014; Adair, 2010)

ปัจจุบันเทคโนโลยีดิจิทัลถูกนำมาใช้ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในการประชุมครั้งแรกของบริติช เคานซิล เมื่อ ค.ศ. 2013-14 หัวข้อ Global Education Dialogues: The East Asia Series 2013-14 (British Council, 2014) การประชุมครั้งนั้นเน้นไปที่แนวโน้มล่าสุดในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และผลกระทบที่มีต่อองค์กร การตอบสนอง โอกาส และความท้าทาย การอภิปรายอยู่ในประเด็นของ (Massive Open Online Course : MOOC) ที่คาดว่าจะเป็นการเปลี่ยนการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศจีน ต่อมาเริ่มมีการกล่าวถึงเทคโนโลยีดิจิทัลในการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างกว้างขวาง (Cultural and Education British Embassy, 2013)

การพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลทำให้เกิดคำว่า อินเทอร์เน็ตแห่งสรรพสิ่ง (Internet of things: IoT) ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big data) และปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence: AI) ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ข้อมูลขนาดใหญ่ถูกนำไปใช้ในแวดวงการศึกษา 2 ลักษณะได้แก่ (1) ข้อมูลด้านบริหารการศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ในสถาบันการศึกษาและ (2) ข้อมูลด้านกระบวนการเรียนรู้ซึ่งเป็นข้อมูลด้านการเรียนรู้ผ่านสื่อเทคโนโลยีดิจิทัล (สุรนิต เวชโช, 2561) ข้อมูลขนาดใหญ่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาไม่เฉพาะในระดับประเทศแต่มีความสำคัญในระดับโลก สถาบันสถิติแห่งองค์การยูเนสโก (UNESCO Institute for Statistic, 2017) ได้มีการรวบรวมข้อมูลขนาดใหญ่เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ด้านนโยบายใหม่สำหรับชุมชนการศึกษา วิสัยทัศน์ใหม่นี้สร้างความต้องการใหม่ในทุกประเทศ

เทคโนโลยีดิจิทัลในด้านการเรียน (Digital technology and learning) ได้เปลี่ยนจากการที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายตั้งรับเช่นที่เคยมีมาแต่ก่อน ปรับเปลี่ยนเป็นผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาความรู้ในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับเทคโนโลยีดิจิทัลในด้านการสอน (Digital technology and teaching) สิ่งประดิษฐ์ทางเทคโนโลยีสามารถนำมาใช้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันโดยผู้สอนต่างกัน สิ่งสำคัญคือ ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจผลที่ได้รับจากการใช้เทคโนโลยีในการสอน (Kirkwood, 2014) ส่วนเทคโนโลยีดิจิทัลในด้านองค์กร (Digital technology and organization) เมื่อมีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลใหม่ๆเข้ามาในองค์กรจะต้องปรับเปลี่ยนเชิงโครงสร้างและวัฒนธรรมขององค์กร (Kolb & Kolb, 2005) นอกจากนี้แนวโน้มการศึกษาระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยจะถูกแทนที่ด้วยการศึกษาออนไลน์ (Massive open online courses: MOOC) ผลก็คือจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากภายในสถาบันการศึกษา (Brahimi & Sarirete 2015: Melton & Burdette, 2011) ดังนั้นการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

ดังนั้นการวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย เพื่อเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่และสามารถนำผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการบริหารจัดการเพื่อการแข่งขันอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สมมุติฐานของการวิจัย

สมมุติฐานที่ 1: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล

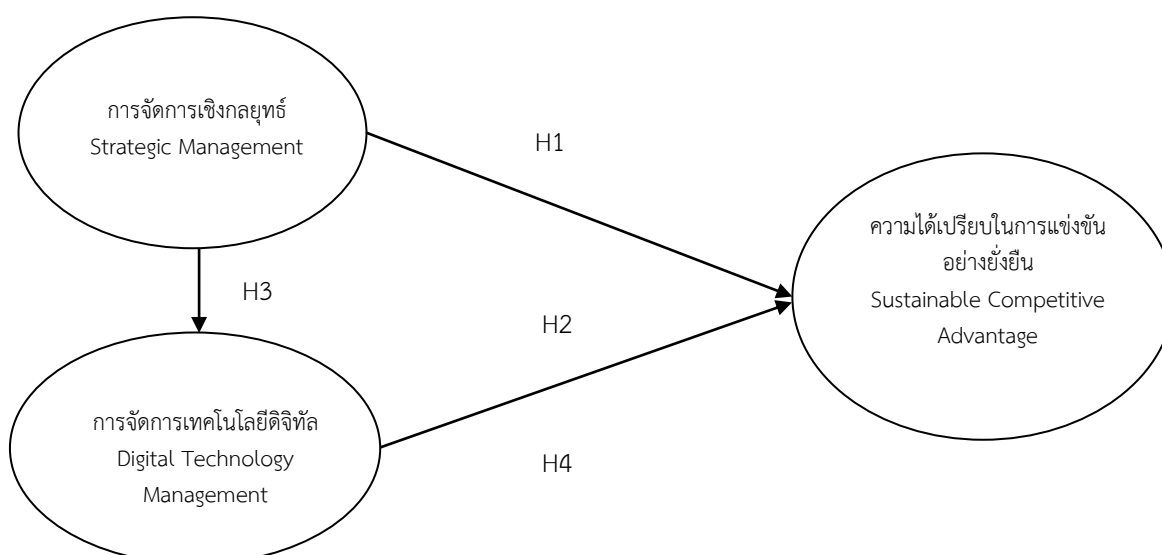
สมมุติฐานที่ 2: การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

สมมุติฐานที่ 3: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

สมมุติฐานที่ 4: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน โดยผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นจากแนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) ของ Wheelen & Hunger (2012) ประกอบด้วย การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (Environmental scanning) การสร้างกลยุทธ์ (Strategy formulation) การนำกลยุทธ์ไปใช้ (Strategy implementation) และการประเมินผล (Strategy evaluation) แนวคิดการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลต่อการกระบวนการศึกษา (Digital technology management) (Kirkwood, 2014) ประกอบด้วย เทคโนโลยีดิจิทัลกับการเรียน (Digital technology and learning) เทคโนโลยีดิจิทัลกับการสอน (Digital technology and teaching) และเทคโนโลยีดิจิทัลกับสถาบันอุดมศึกษา (Digital technology and Organization) กับแนวคิดความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน (Sustainable Competitive Advantage) ประกอบด้วยทฤษฎีฐานความรู้ขององค์กร (Knowledge-based theory) (Curado & Bontis, 2006) และทฤษฎีฐานทรัพยากร (Resource-based theory) (Barney, & Clark, 2007) โดยการวัดความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน 3 ด้าน ประกอบด้วย ความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Organizational excellence) ประสิทธิภาพของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Organizational effectiveness) และการตอบสนองของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Organizational responsiveness) (Kising'u, Namusonge, & Mwirigi, 2016)

แผนภาพที่ 1 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารระดับต่างๆ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย ประกอบด้วย อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการหลักสูตร หัวหน้าสาขาวิชาและหัวหน้าส่วนสนับสนุนวิชาการที่เป็นสมาชิกสมาคมสถาบันการศึกษาเอกชน 68 แห่ง จำนวน 1,036 คน คัดเลือกตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามประเภทสถาบันอุดมศึกษาเอกชนและคำนวณกลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นภูมิตามสัดส่วน คัดเลือกตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 260 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย จำนวนทั้งหมด 61 ข้อ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) คำตอบแบ่งออกเป็น 5 ระดับ จากเห็นด้วยมากที่สุด (5) ไปถึงเห็นด้วยน้อยที่สุด (1)

การสร้างเครื่องมือวิจัย

โดยมีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้ (1) ศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย สรุปแนวคิดและกำหนดคุณลักษณะของตัวแปรแต่ละตัว (2) นำผลที่ได้จากการสรุปแนวคิดและกำหนดคุณลักษณะของตัวแปรมาใช้ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

การหาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (IOC) เท่ากับ 0.67 – 1.00 และค่า CVI เท่ากับ 1.00, 1.00 และ 0.82 ตามลำดับ วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้ง 3 ส่วน ได้แก่ การจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.964, 0.958 และ 0.947 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามผ่านทางไปรษณีย์ไปยังผู้บริหารระดับต่างๆ ของสถาบันการศึกษาเอกชนในประเทศไทย ประกอบด้วย อธิการบดี รองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการหลักสูตร หัวหน้าสาขาวิชาและหัวหน้าส่วนสนับสนุนวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เป็นสมาชิกสมาคมสถาบันการศึกษาเอกชนของแต่ละสถาบันซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายพร้อมทั้งเอกสารชี้แจง อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด 300 ฉบับ แบบสอบถามที่ส่งกลับคืน ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถามได้จำนวน 260 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.67

การพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยได้มีการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการขอเอกสารรับรองการผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของมหาวิทยาลัยคริสเตียน ทั้งนี้ผู้วิจัยส่งโครงสร้างวิจัย แบบสอบถามการวิจัย หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย (Informed consent form) เพื่อขอการรับรองก่อนทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยรักษาความลับในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างโดยการส่งแบบสอบถามแนบซองเปล่าจำหน่ายซองให้ส่งกลับมาที่ผู้วิจัย แบบสอบถามทั้งหมดจะถูกเก็บไว้เป็นความลับอยู่ในที่ปลอดภัยและจะทำลายทิ้งเมื่อสิ้นสุดการวิจัย

3. วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดจากแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาในลักษณะภาพรวมตามการออกแบบการวิจัย รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะที่ไม่สามารถเชื่อมโยงถึงตัวบุคคลใดหรือสถาบันใดของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย ด้วยสถิติอนุมาน ได้แก่ โมเดลสมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Model: SEM)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน สรุปตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ทดสอบสมมติฐานและเส้นทางอิทธิพลของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

สมมติฐาน	ตัวแปร	ความ น่าจะเป็น	ทดสอบ สมมติฐาน	อิทธิพล ทางตรง	อิทธิพล ทางอ้อม	อิทธิพล รวม
1	การจัดการเชิงกลยุทธ์ → การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล	.000	ยอมรับ	.86	-	.86
2	การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล → ความได้เปรียบในการ แข่งขันอย่างยั่งยืน	.000	ยอมรับ	.87	-	.87
3	การจัดการเชิงกลยุทธ์ → ความได้เปรียบในการแข่งขัน อย่างยั่งยืน	.716	ปฏิเสธ	.05	-	-
4	การจัดการเชิงกลยุทธ์ → การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล → ความได้เปรียบในการ แข่งขันอย่างยั่งยืน	.000	ยอมรับ	-	.75	.75

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนสามารถทดสอบสมมติฐานได้ ดังนี้

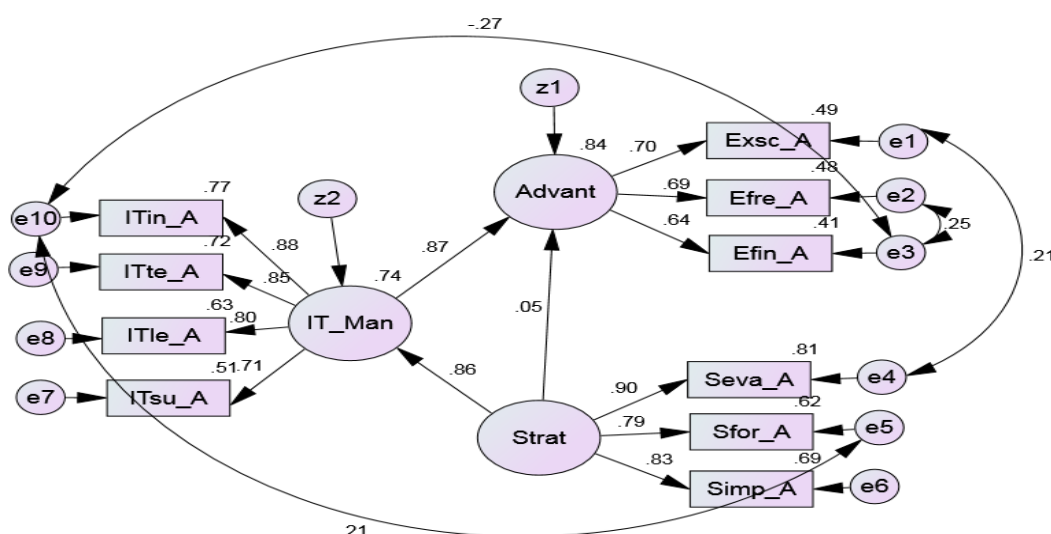
สมมติฐานที่ 1: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลจากผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างพบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยี

ดิจิทัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .86

สมมติฐานที่ 2: การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน จากผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างพบว่า การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .87

สมมติฐานที่ 3: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน จากผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างพบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์มีผลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (.716) จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 3 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .05

สมมติฐานที่ 4: การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนโดยผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล จากผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างพบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนโดยผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 4 มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ .75 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

แผนภาพที่ 2 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย

จากแผนภาพที่ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน สรุปว่า (1) การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strat) ประกอบด้วย การประเมินกลยุทธ์ (Seva_A) (น้ำหนักปัจจัย = .90) การนำกลยุทธ์ไปใช้ (Simp_A) (น้ำหนักปัจจัย = .83) และการสร้างกลยุทธ์ (Sfor_A) (น้ำหนักปัจจัย = .79) มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล (IT_Man) ประกอบด้วย เทคโนโลยีดิจิทัลกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (ITin_A) (น้ำหนักปัจจัย = .88) เทคโนโลยีดิจิทัลกับการสอน (ITte_A) (น้ำหนักปัจจัย = .85) เทคโนโลยีดิจิทัลกับการเรียน (ITle_A) (น้ำหนักปัจจัย = .80) และเทคโนโลยีดิจิทัลกับสิ่งสนับสนุน (ITsu_A) (น้ำหนักปัจจัย = .71) (2) การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน (Advant)

ประกอบด้วย ความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Exsc_A) (น้ำหนักปัจจัย = .70) การตอบสนองของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Efre_A) (น้ำหนักปัจจัย = .69) และประสิทธิผลของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Efin_A) (น้ำหนักปัจจัย = .64) (3) การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strat) ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน และ (4) การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนโดยผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล จากแผนภาพแสดงให้เห็นว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์และการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลสามารถอธิบายความแปรปรวนของความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนได้ร้อยละ 84

ผลการวิเคราะห์แสดงค่าสถิติของโมเดลสมการโครงสร้างของการจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลกับความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทยตามโมเดลสมมติฐาน (Hypothesize Model) สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้

ดัชนีความสอดคล้อง	ระดับที่ยอมรับได้	ค่าทางสถิติ	ความสอดคล้อง
Probability level (p-value)	มากกว่า .05	.109	สอดคล้อง
χ^2/df (CMIN/DF)	น้อยกว่า 3	1.338	สอดคล้อง
Goodness of Fit Index (GFI)	มากกว่า .90	.973	สอดคล้อง
Adjust Goodness of Fit Index (AGFI)	มากกว่า .90	.946	สอดคล้อง
Comparative Fit Index (CFI)	มากกว่า .90	.994	สอดคล้อง
Standardize Root Mean square Residual (SRMR)	ต่ำกว่า .08	.01	สอดคล้อง
Root Mean square Error of Approximate Residual (RMSEA)	ต่ำกว่า .08	.036	สอดคล้อง

การอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์ไม่มีผลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนมีแต่ผลโดยอ้อมผ่านการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัล ขณะที่การจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีผลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า แม้การจัดการเชิงกลยุทธ์จะมีความสำคัญต่อการบริหารจัดการองค์กรก็ตาม แต่การจัดการเชิงกลยุทธ์ก็เป็นเพียงภาพรวมของแผนปฏิบัติการในการที่จะกำหนดทิศทางขององค์กร (Kinichi, A & Williams, B., 2009) เป็นกระบวนการและหลักการที่จะกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์กร พัฒนานโยบายและวางแผนเพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์และการกระจายทรัพยากรเพื่อการนำแผนกลยุทธ์ไปใช้ (Radaun, Jagak, Haslinda, & Alimin, 2009)

ดังนั้นถึงแม้ว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์จะมีความสัมพันธ์กับผลของการดำเนินงานในองค์กรซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผลการดำเนินงานประเมินด้วยความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืนก็ตาม แต่อิทธิพลที่มีต่อการดำเนินงานในองค์กรก็ขึ้นอยู่กับทรัพยากรต่างๆที่จะนำมาใช้ในกระบวนการจัดการสอดคล้องกับการวิจัยของ Garad, Y. M, Salad, A. M, & Bashir, H. M, (2015) ที่ทำการศึกษาเรื่อง The Relationship between strategic management and organizational performance in Mogadishu-Somalia พบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์แม้จะมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานในองค์กรแต่ก็ต้องทำให้พนักงานมีความพึงพอใจในการทำงาน เช่นเดียวกับการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของการจัดการเชิงกลยุทธ์กับผลการปฏิบัติงานในองค์กรของรัฐของ Elif GEN และ Ramazan Şengül ที่สรุปว่า ไม่พบหลักฐาน

พอเพียงที่จะชี้ให้เห็นว่าการจัดการเชิงกลยุทธ์มีผลโดยตรงต่อผลการปฏิบัติงานในองค์กรของรัฐแต่มีปัจจัยแทรกซ้อนอื่นที่มีผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว (GENÇ & ŞENGÜL, 2015)

ผลการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ยังพบว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยตรงต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลและส่งผ่านไปยังความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ในกระบวนการจัดการเชิงกลยุทธ์ซึ่งประกอบด้วย การสร้างกลยุทธ์ การนำกลยุทธ์ไปใช้และการประเมินผลกลยุทธ์ทั้งสามส่วนนี้มีความสัมพันธ์กันในขั้นตอนของการตัดสินใจในสร้างกลยุทธ์ ในการกำหนดกลยุทธ์จะต้องผูกพันกับองค์กรด้วยผลผลิต การตลาด ทรัพยากร และเทคโนโลยี (David & David, 2015) ดังนั้นการตัดสินใจต่อการกำหนดกลยุทธ์ของผู้บริหารระดับสูงจึงต้องผูกพันกับทรัพยากรที่จำเป็นในการนำไปใช้ในกลยุทธ์

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เนื่องจากการจัดการเชิงกลยุทธ์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลโดยผ่านไปยังความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงควรกำหนดแผนกลยุทธ์เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการบริหารสถาบันในทุกๆด้าน เช่น การบริหารหลักสูตร การเรียนการสอน กระบวนการรับสมัคร การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ การค้นคว้าทางวิชาการ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

การนำผลการศึกษาไปใช้ในการปฏิบัติเนื่องจากการจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงควรให้ความสำคัญต่อ (1) การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการลงทะเบียน การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลงานของอาจารย์และนักศึกษารวมทั้งหลักสูตร ใช้ในการรับสมัครนักศึกษา การใช้ระบบจัดการเรียนรู้ (Learning Management System: LMS) ในกิจกรรมการเรียนการสอน การเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนผ่านอินเทอร์เน็ต และ (2) การใช้ระบบวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ (Big data analysis) ระบบปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence: AI) และอินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง (Internet of things: IoT) มาใช้ในการสนับสนุนการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาการจัดการทรัพยากรด้านอื่นๆในการสร้างแผนกลยุทธ์ เช่น การจัดการนวัตกรรมทางการศึกษา การจัดการความรู้ การจัดการทรัพยากรบุคคล เป็นต้น เพื่อศึกษาอิทธิพลที่มีต่อความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

กิตติพร เนาว์สุวรรณ และ ชัยรัตน์ จุสปาโล. (2557). การเตรียมความพร้อมการจัดการศึกษาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษาเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาส, 6(2). 156-168.

- คินิกี้, แอนเจโล และ วิลเลียมส์, ไบรอัน. (2552). *องค์การและการจัดการ*. [Management 3/e] (กึ่งกาญจน์ วรวิทย์ ธีรศักดิ์ กัญจนพงศ์ บุตรี จารุโรจน์ ศิวะนันท์ ศิวพิทักษ์ โศภา อรัญวัฒน์ โสภณแย้มกลิ่น และ เบญจมาภรณ์ อิศรเดช ดร. ผู้แปลและเรียบเรียง) กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แมคกรอ-ฮิล.
- พิมพ์เขียว Thailand 4.0. (2560). *โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน*. สืบค้นจาก <http://www.libarts.up.ac.th/v2/img/Thailand-4.0.pdf>
- สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. (2561). *สถาบันอุดมศึกษาในสังกัด*. สืบค้นจาก <http://www.mua.go.th/university.html>
- สุนิต เวชโซ. (2561). คตินอกกรอบ: ยุคของข้อมูลขนาดใหญ่ กับโอกาสในการพัฒนาการศึกษาไทย. *วารสารเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 46(3) 416-435.
- Barney, J. B., & Clark, D.N. (2007). *Resource-Based Theory: Creating and Sustaining Competitive Advantage*. New York: Oxford University Press.
- Brahimi, T., & Sarirete, A. (2015). Learning outside the classroom through MOOCs. *Computers in Human Behavior*. 51, 604-609.
- British Council. (2014). *Global Education Dialogues: The East Asia Series 2013-14*. Retrieved from https://www.britishcouncil.jp/sites/default/files/ged_reputation_management_in_higher_education_6th-7th_march_2014_report.pdf
- Culado, C. & Bontis, M. (2006). The knowledge-based view of the firm and its theoretical precursor. *Int. J. Learning and Intellectual Capital*, 3(4) 367-381.
- Cultural and Education Section British Embassy. (2013). *The impact of digital technology on higher educations*. Retrieved from https://www.britishcouncil.org/sites/default/files/ged_17_oct_report.pdf
- David, F.R., & David, F.R. (2015). *Strategic Management Concepts*. (5th Edition). Essex, UK: Pearson Education Limited.
- GENÇ, E. & ŞENGÜL, (2015). A Review on the Relationship Between Strategic Management and Performance: The Role of Internal and External Contexts. *Strategic Public Management Journal (SPMJ)*, (2), 56-71. Retrieved from <https://dergipark.org.tr/download/article-file/274021>.
- Garad, Y. M, Salad, A. M, & Bashir, H. M, (2015). The Relationship between strategic management and organizational performance in Mogadishu-Somalia. *European Journal of Research and Reflection in Management Sciences* (2), 42-51. Retrieved from <https://pdfs.semanticscholar.org/4d57/860925618f313535e19c86c615e93918d2a4.pdf>
- Hitt, M.A., Ireman, R.D., & Hoskisson, R.E. (2014). *Strategic Management Concept*, (7th Edition.) OH, USA: Thomson Higher Education.
- Kirkwood, A. (2014). Teaching and learning with technology in higher education: blended and distance education needs ‘joined-up thinking’ rather than technological determinism. *Open Learning: The Journal of Open, Distance and E-Learning*, 29(3), 206-221. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1080/02680513.2015.1009884>.

- Kising'u, T.M., Namusonge, G.S., & Mwirigi, F.M. (2016). Role of organizational innovation in sustainable competitive advantage in Universities in Kenya. *The International of Social Sciences and Humanities Invention*, (6), 2762-2786.
- Kolb, A., & Kolb, D. (2005). Learning Styles and Learning Spaces: Enhancing Experiential Learning in Higher Education. *Academy Of Management Learning & Education*, 4(2), 193-212.
- Melton, B., & Burdette, T. (2011). Utility to improve the administration of instructional physical activity programs in higher education. *Journal of Physical Education Recreation & Dance*, 84(4), 27-32.
- Raduan, C.R., Jegak, U., Haslinda, A., & Alimin, I.I (2009). Management, Strategic management theories and the linkage with organization competitive advantage from resourced-based view. *European Journal of Social Sciences*, (3), 402-417.
- Sriwidadi, T., Arief, M., Prabowo, H., & Muqarrabin, A.L. (2016). Sustainable competitive advantage in private higher educations in Indonesia. *International Journal of Economics and Management*, 10(S1): 33-47.
- UNESCO Institute for Statistics. (2017). *The Data Revolution in Education*. Montreal Canada: UNESCO Institute for Statistics.
- Wheelen, T. L., & Hunger, J. D. (2012). *Strategic management and business policy* (13th edition). Upper Saddle River, NJ: Pearson.

